

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 12.4.2013
COM(2013) 197 final

2013/0106 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul
cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării
Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Procedura și adoptarea Deciziei 2010/252/UE a Consiliului¹

În octombrie 2009, Consiliul European a invitat Comisia să prezinte propuneri de stabilire a unor „proceduri operaționale comune clare care să conțină reguli comune clare de angajare pentru operațiile comune pe mare, acordând atenția cuvenită asigurării protecției celor care au nevoie și care călătoresc în fluxuri mixte, în conformitate cu dreptul internațional”². Această invitație a fost reconfirmată în Programul de la Stockholm din decembrie 2009, Consiliul European solicitând Comisiei ca cel mai târziu în 2010 să prezinte propuneri de clarificare și consolidare a rolului Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene („agenția”) și să elaboreze „reguli clare de participare pentru operații comune pe mare, acordând atenția cuvenită asigurării protecției celor care au nevoie și care călătoresc în fluxuri mixte, în conformitate cu dreptul internațional”³.

În 2010, Consiliul a adoptat Decizia 2010/252/UE („decizia”) ca răspuns la apelurile Consiliului European având ca obiect consolidarea operațiunilor de supraveghere a frontierelor coordonate de agenție și stabilirea unor reguli clare de participare la patrularea în comun și la debarcarea persoanelor interceptate sau salvate, în scopul de a se garanta siguranța celor care solicită protecție internațională și de a se preveni pierderea de vieți omenești pe mare. Considerând că decizia constituie o măsură suplimentară de reglementare a supravegherii frontierelor, Comisia a ales să își prezinte propunerea în cadrul procedurii comitetelor în temeiul articolului 12 alineatul (5) din Codul frontierelor Schengen⁴.

S-a considerat că decizia era necesară și indicată pentru îndeplinirea obiectivului de supraveghere a frontierelor, și anume pentru prevenirea trecerilor neautorizate ale frontierei. În această privință, s-a considerat că în noțiunea de supraveghere intră nu numai depistarea, ci și măsuri precum interceptarea navelor care încearcă să intre în mod ilegal în Uniune. Corelarea operațiunilor de căutare și de salvare cu supravegherea frontierelor s-a bazat pe practica efectivă: migranții care călătoresc la bordul unor nave improprii navigației maritime se află uneori în primejdie pe mare atunci când sunt detectați.

Decizia reprezintă încorporarea într-un instrument juridic unic a dispozițiilor existente din legislația UE și din dreptul internațional. Obiectivul a fost acela de a depăși diferențele de interpretare a dreptului internațional al mării de către statele membre și practicile divergente, în scopul de a se asigura eficiența operațiunilor pe mare coordonate de agenție. Există riscul ca pentru una și aceeași situație în cadrul unei operațiuni pe mare să se aplice reguli diferite, chiar contradictorii uneori. Pe fondul acestei incertitudini juridice, participarea statelor membre la operațiunile pe mare coordonate de agenție era una scăzută în ceea ce privește

---

¹ Decizia Consiliului din 26 aprilie 2010 de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene, JO L 111, 4.5.2010, p. 20.

² Concluziile Președinției Consiliului European din 29-30 octombrie 2009.

³ A se vedea punctul 5.1 din Programul de la Stockholm, „Gestionarea integrată a frontierelor externe”, JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

⁴ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

contribuția cu ambarcațiuni, nave și personal. Acest lucru afecta, la rândul său, eficacitatea operațiunilor și submina eforturile de solidaritate în UE.

Prin intermediul deciziei se intenționa să se consolideze protecția drepturilor fundamentale și să se garanteze respectarea principiului nereturnării în cadrul operațiunilor pe mare. În rândul unor state membre, membri ai Parlamentului European, organizații de apărare a drepturilor omului și cercuri academice s-au exprimat îndoieli cu privire la respectarea drepturilor fundamentale și a drepturilor refugiaților în cursul operațiunilor pe mare coordonate de agenție, în special în marea liberă. Prin decizie se viza îndepărtarea acestor preocupări prin stabilirea unei serii de dispoziții de garantare a respectării acestor drepturi, cum ar fi cerința de a face cunoscut locul de debarcare persoanelor interceptate sau salvate, acordarea unei atenții speciale pentru nevoile persoanelor vulnerabile și cerința ca polițiștii de frontieră să fie instruiți cu privire la dispozițiile relevante în materie de drepturi fundamentale și de drepturi ale refugiaților.

Decizia a fost adoptată la 26 aprilie 2010 ca decizie a Consiliului în conformitate cu procedura de reglementare cu control. Parlamentul European a considerat că decizia ar fi trebuit să fie adoptată în conformitate cu procedura legislativă ordinară, și nu cu procedura comitetelor. Prin urmare, Parlamentul European a introdus la Curtea de Justiție a Uniunii Europene („Curtea”) o acțiune împotriva Consiliului prin care solicita anularea deciziei.

1.2. C-355/10: Parlamentul European/Consiliu⁵

Parlamentul European a considerat că decizia depășea competențele de executare conferite în temeiul articolului 12 alineatul (5) din Codul frontierelor Schengen, deoarece: (i) introducea noi elemente esențiale în Codul frontierelor Schengen, (ii) modifica anumite elemente esențiale din Codul frontierelor Schengen și (iii) modifica conținutul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004⁶. Consiliul a ridicat obiecția inadmisibilității acțiunii și, în subsidiar, a susținut că acțiunea era neîntemeiată. Comisia, în calitate de unică intervenientă, a acționat în sprijinul Consiliului.

Curtea s-a pronunțat la 5 septembrie 2012. Aceasta a anulat decizia din primul motiv, considerând că dispozițiile referitoare la măsurile de interceptare, salvare și debarcare constituie elemente esențiale ale actului legislativ de bază, și anume Codul frontierelor Schengen. Curtea nu a verificat dacă decizia aduce modificări unor elemente esențiale ale Codului frontierelor Schengen sau conținutului Regulamentului (CE) nr. 2007/2004.

Curtea a decis să mențină efectele deciziei până la înlocuirea acesteia prin noi norme într-un termen rezonabil.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

Atunci când s-a evaluat necesitatea de a efectua o evaluare a impactului, au fost luate în considerare aspectele prezentate mai jos.

⁵ C-355/10: Parlamentul European/Consiliul Uniunii Europene; disponibilă la adresa <http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?language=ro&jur=C,T,F&num=C-355/10&td=ALL#> (nepublicată încă în Culegerea de jurisprudență a Curții de Justiție și a Tribunalului de Primă Instanță).

⁶ Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene, JO L 349, 25.11.2004, p. 1.

În primul rând, adoptarea Deciziei 2010/252/UE a Consiliului a fost precedată de un volum important de lucrări pregătitoare. În 2005, Consiliul a solicitat Comisiei să examineze cadrul juridic aplicabil operațiunilor de supraveghere a frontierelor pe mare și apoi să elaboreze o serie de norme la nivelul Uniunii. În 2007, Comisia a prezentat un studiu în care analiza cadrul juridic internațional în ceea ce privește supravegherea frontierelor maritime externe și obstacolele în calea punerii în aplicare efective a acestui cadru⁷. În același an, Comisia a instituit un grup informal alcătuit din experți ai statelor membre, ai agenției, ai Înalțului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați și ai Organizației Internaționale pentru Migrație, care a primit sarcina de a redacta orientări pentru operațiunile pe mare coordonate de agenție. Rezultatele acestui grup informal au constituit baza proiectului de propunere înaintat de Comisie în cadrul procedurii comitetelor.

În al doilea rând, în cadrul elaborării prezentei propuneri, Comisia a consultat statele membre și agenția prin intermediul unui grup de experți pentru frontierele externe, în scopul de a determina în ce măsură această propunere ar trebui să reflecte conținutul deciziei. Statele membre au fost în general de părere că propunerea trebuia să se bazeze pe decizie, adică să aibă un domeniu de aplicare limitat la operațiunile pe mare coordonate de agenție, să consolideze dispozițiile privind protecția drepturilor fundamentale, să facă o distincție clară între măsurile de interceptare și măsurile de salvare, să abordeze problema debarcării și să asigure coerența cu obligațiile internaționale, ținând seama în același timp de evoluțiile juridice și judiciare la nivelul UE și la nivel internațional.

În al treilea rând, în hotărârea prin care anula Decizia 2010/252/UE a Consiliului, Curtea a cerut ca decizia să fie înlocuită într-un termen rezonabil. Deși conceptul de „termen rezonabil” nu este definit în hotărâre, se înțelege că, având în vedere eventualul caracter dificil și îndelungat al negocierilor dintre cei doi legiuitori ai UE, Comisia trebuia să acționeze cât mai prompt.

În consecință, s-a considerat că nu era necesar ca prezenta propunere să fie însoțită de o evaluare a impactului.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Temeiul juridic al prezentei propuneri este articolul 77 alineatul (2) litera (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În vederea elaborării unei politici în domeniul frontierelor externe, care să includă și asigurarea unei supravegheri eficiente a frontierelor externe, conform articolului 77 alineatul (1), articolul 77 alineatul (2) litera (d) prevede că Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă „orice măsură necesară pentru instituirea treptată a unui sistem integrat de administrare a frontierelor externe”.

Obiectivul politicii Uniunii în domeniul frontierelor externe ale UE este de a asigura monitorizarea eficientă a trecerii frontierelor externe, inclusiv prin supravegherea frontierelor. Supravegherea frontierelor are drept scop prevenirea trecerilor neautorizate ale frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și reținerea sau luarea de alte măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera într-un mod neregulamentar. Supravegherea frontierelor ar trebui să fie o modalitate eficace de împiedicare și descurajare a persoanelor de a se sustrage verificărilor efectuate la punctele de trecere a frontierei. În acest scop, supravegherea frontierelor nu se limitează la depistarea tentativelor de trecere neregulamentară a frontierei, ci se extinde pentru a cuprinde și demersuri precum interceptarea navelor suspectate că ar

---

⁷ Document de lucru al serviciilor Comisiei: *Study on the international law instruments in relation to illegal immigration by sea*, SEC(2007) 691.

încerca să intre în Uniune fără să se supună verificărilor la frontieră, precum și modalități de rezolvare a anumitor situații, cum ar fi acțiunile de căutare și de salvare care s-ar putea dovedi necesare în cadrul unei operațiuni pe mare, și modalități de efectuare cu succes a unei astfel de operațiuni.

Deoarece obiectivele măsurii care trebuie întreprinsă, și anume adoptarea unor norme specifice pentru supravegherea frontierelor maritime de către polițiștii de frontieră care acționează sub coordonarea agenției, nu pot să fie atinse în mod satisfăcător de către statele membre din cauza diferențelor dintre legislațiile și practicile proprii și pot, prin urmare, dat fiind caracterul multinațional al operațiunilor, să fie mai bine atinse la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

Pe baza acestor principii, propunerea, la fel cum era și cazul deciziei, se aplică numai în contextul cooperării operative coordonate de agenție și nu se referă la activitățile de supraveghere desfășurate de statele membre individual sau în contextul unei cooperări în afara acestui cadru.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Această propunere nu presupune sarcini financiare sau administrative pentru Uniune. Prin urmare, nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ELEMENTE OPȚIONALE

5.1. Comparație între prezenta propunere și Decizia 2010/252/UE a Consiliului

Domeniul de aplicare și conținutul prezentei propuneri sunt similare cu cele ale deciziei. În comparație cu decizia, modificările prezentate în propunere se bazează pe evoluții juridice și judiciare, cum ar fi modificările aduse Regulamentului (CE) nr. 2007/2004⁸ și hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza *Hirsi Jamaa și alții/Italia*⁹, pe nevoia de a asigura claritatea în ceea ce privește noțiunile de interceptare și de salvare și pe experiențele practice ale statelor membre și ale agenției la punerea în aplicare a deciziei.

5.1.1. Forma

Alegerea instrumentului juridic și procedurile decizionale sunt diferite. Prezentul document este o propunere de regulament destinat tuturor statelor membre, în conformitate cu tratatele, și urmează să fie adoptat în conformitate cu procedura legislativă ordinară. Forma sa reflectă alegerea instrumentului juridic, fiind alcătuit dintr-un preambul (referiri și optsprezece considerente) și din unsprezece articole împărțite în patru capitole. Regulamentul va fi obligatoriu în toate elementele sale și se va aplica direct în statele membre. Decizia, în schimb, a fost adoptată ca măsură de punere în aplicare în conformitate cu procedura de reglementare cu control. Aceasta este alcătuită dintr-un preambul (referiri și optsprezece

⁸ Regulamentul (UE) nr. 1168/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene, JO L 304, 22.11.2011, p. 1.

⁹ Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (Marea Cameră) din 23 februarie 2012 (cererea nr. 27765/09); disponibilă la adresa [http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{"itemid":\["001-109231"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-109231#{)

considerente), din două articole și dintr-o anexă în două părți. Partea I a anexei conține norme pentru operațiunile de la frontierele maritime coordonate de agenție, iar partea II a anexei este alcătuită din orientări fără caracter obligatoriu pentru situațiile de căutare și de salvare și pentru debarcare în contextul operațiunilor pe mare coordonate de agenție.

5.1.2. Conținutul

Propunerea de regulament are același domeniu de aplicare ca decizia, și anume operațiunile de supraveghere a frontierelor pe mare efectuate de către statele membre sub coordonarea agenției (articolul 1). Deși prin conceptul de „supraveghere a frontierelor”, așa cum apărea în decizie, se înțelegeau și măsurile de interceptare și modalitățile de salvare din cadrul operațiunilor de supraveghere a frontierelor, nu era încă sigur dacă aceste măsuri se încadrau, de fapt, în conceptul de supraveghere a frontierelor, astfel cum este definit în Codul frontierelor Schengen. Acest concept mai larg de supraveghere a frontierelor este integrat în mod explicit în prezenta propunere, indicându-se că supravegherea frontierelor nu se limitează la depistarea tentativelor de trecere nereglementară a frontierei, ci se extinde pentru a cuprinde și demersuri precum măsurile de interceptare și modalitățile de rezolvare a unor situații, cum ar fi acțiunile de căutare și de salvare care s-ar putea dovedi necesare în cadrul unei operațiuni pe mare, precum și modalitățile de efectuare cu succes a unei astfel de operațiuni (considerentul 1 și capitolul III).

În momentul revizuirii deciziei a fost necesar să se țină seama și de modificările aduse Regulamentului (CE) nr. 2007/2004. Agenția are acum și sarcina de a oferi asistență statelor membre în situații care necesită o asistență tehnică sporită la frontierele externe, ținând seama de faptul că anumite situații pot să constituie urgențe umanitare și să presupună desfășurarea unor acțiuni de salvare pe mare. Deși agenția nu devine, așadar, un organism de căutare și de salvare și nici nu preia funcțiile unui centru de coordonare a operațiunilor de salvare, ea sprijină statele membre în cursul unei operațiuni pe mare să își îndeplinească obligația de a acorda asistență persoanelor aflate în primejdie pe mare, care le revine în temeiul dreptului internațional al mării. Prezenta propunere reglementează modul de procedare în astfel de situații apărute în cursul unei operațiuni pe mare coordonate de agenție (considerentul 2 și articolul 9).

Prin modificările aduse Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, planul operațional a devenit un instrument obligatoriu din punct de vedere juridic în cazul tuturor operațiunilor coordonate de agenție și nu doar în cazul intervențiilor rapide. Cuprinsul planului operațional este prevăzut la articolele 3a și 8e din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, în cadrul cărora se face referire în mod specific și la operațiunile pe mare. Normele stabilite în prezenta propunere urmează să facă parte din planul operațional elaborat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, luându-se în considerare cerințele pentru operațiunile pe mare.

Evoluțiile juridice și judiciare în domeniul protecției drepturilor fundamentale sunt, de asemenea, luate în considerare în prezenta propunere. La articolul 4, care se referă la protecția drepturilor fundamentale și la principiul nereturnării în cadrul operațiunilor pe mare, sunt abordate preocupările exprimate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în hotărârea *Hirsi Jamaa și alții/Italia* referitor la debarcarea în țări terțe a persoanelor interceptate sau salvate, în ceea ce privește atât relațiile dintre statele membre și țările terțe, cât și obligațiile statelor membre față de persoana în cauză. Articolul se referă la aplicarea practică a principiului nereturnării, astfel cum este consacrat la articolul 19 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În cazul debarcării într-o țară terță, persoanele interceptate sau salvate trebuie identificate, iar situația lor personală trebuie evaluată, pe cât posibil, înainte de debarcare. De asemenea, trebuie să li se aducă la cunoștință locul de debarcare în mod corespunzător și să li se dea posibilitatea de a-și exprima eventualele motive pentru care

cred că debarcarea în locul propus ar reprezenta o încălcare a principiului nereturnării. În acest fel se garantează că migranții sunt informați cu privire la situația lor și la locul de debarcare propus, permițându-li-se în aceleași timp să își exprime eventualele obiecții.

În capitolul III al prezentei propuneri se face o distincție clară între depistare, interceptare și salvare. În ceea ce privește interceptarea, în propunere se prevede același set de măsuri ca în decizie, însă se face distincția între măsurile care pot fi întreprinse în marea teritorială (articolul 6), în marea liberă (articolul 7) și în zona contiguă¹⁰ (articolul 8), precizându-se astfel condițiile în care aceste măsuri pot fi luate și competențele în baza cărora se pot întreprinde acțiuni, mai ales în ceea ce privește navele fără pavilion. În temeiul Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, există acum o corelare clară între interceptarea navelor în marea liberă și cerința de a avea o suspiciune rezonabilă că nava este implicată în traficul de migranți. Ca și în cazul deciziei, competența teritorială în marea liberă se exercită întotdeauna pe baza autorizației statului de pavilion.

În ceea ce privește situațiile de căutare și salvare, textul prezentei propuneri rămâne similar cu cel al deciziei (articolul 9). Formularea este aliniată la cea utilizată în Convenția internațională din 1979 privind căutarea și salvarea pe mare și în Manualul pentru căutare și salvare internațională aeriană și maritimă. De asemenea, pe baza acestor instrumente internaționale, propunerea conține criterii referitoare la situațiile în care se consideră că o navă se află într-o situație de incertitudine [articolul 9 alineatul (3)], de alertă [articolul 9 alineatul (4)] și de primejdie pe mare [articolul 9 alineatul (5)], precum și o definiție a centrelor de coordonare a operațiunilor de salvare [articolul 2 alineatul (12)].

Spre deosebire de decizie, prezenta propunere abordează chestiunea debarcării din punctul de vedere al interceptării și al salvării (articolul 10). Dacă interceptarea se desfășoară în marea teritorială sau în zona contiguă, debarcarea are loc în statul membru de coastă. Dacă interceptarea se desfășoară în marea liberă, sub rezerva garantării protecției drepturilor fundamentale și a principiului nereturnării, debarcarea poate avea loc în țara terță din care a plecat nava. Dacă acest lucru nu este posibil, debarcarea are loc în statul membru gazdă.

În ceea ce privește debarcarea ca urmare a unei operațiuni de salvare, prezenta propunere se referă la noțiunea de „loc sigur”, astfel cum este definită în Orientările Organizației Maritime Internaționale privind tratamentul persoanelor salvate¹¹, ținând seama de aspectele drepturilor fundamentale¹² [articolul 2 alineatul (11) și articolul 10 alineatul (4)], și prevede obligația statelor membre de a coopera cu centrul responsabil pentru coordonarea operațiunilor de salvare, astfel încât să asigure un port adecvat sau un loc sigur și o debarcare rapidă și eficace. Prezenta propunere ia în considerare faptul că unitățile de intervenție maritimă și aeriană ar acționa, în acest stadiu, sub îndrumarea centrului de coordonare a operațiunilor de salvare, care determină portul sau locul de debarcare adecvat. Este prevăzută însă și posibilitatea ca unitățile de intervenție maritimă să efectueze debarcarea în statul membru gazdă, dacă nu sunt eliberate într-un termen rezonabil de obligația de a acorda asistență persoanelor aflate în

¹⁰ Zona contiguă este reglementată la articolul 33 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării. Zona contiguă este o zonă adiacentă mării teritoriale care nu se poate întinde mai departe de 24 de mile marine de la liniile de bază de la care se măsoară lățimea mării teritoriale. Ea face parte fie din zona economică exclusivă, dacă statul de coastă respectiv a proclamat o zonă economică exclusivă, fie din marea liberă, fiind o zonă în care se aplică libertatea de navigație. Deși zona contiguă nu face parte din marea teritorială, statul de coastă își poate exercita controlul necesar pentru a preveni și a sancționa încălcarea dispozițiilor sale legale și administrative în domenii precum vămile, fiscalitatea, imigrarea și protecția sănătății pe teritoriul său sau în marea sa teritorială.

¹¹ Rezoluția MSC.167(78) adoptată la 20 mai 2004.

¹² Rezoluția 1821(2011) a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

primejdie pe mare, ținând seama de siguranța persoanelor salvate și de cea a unității de intervenție maritimă.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (d),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Obiectivul politicii Uniunii în domeniul frontierelor externe ale Uniunii este de a asigura monitorizarea eficientă a trecerii frontierelor externe, inclusiv prin supravegherea frontierelor. Supravegherea frontierelor are drept scop prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și reținerea sau luarea de alte măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera într-un mod neregulamentar. Supravegherea frontierelor ar trebui să fie o modalitate eficace de împiedicare și descurajare a persoanelor de a se sustrage verificărilor efectuate la punctele de trecere a frontierei. În acest scop, supravegherea frontierelor nu se limitează la depistarea tentativelor de trecere neregulamentară a frontierei, ci se extinde pentru a cuprinde și demersuri precum interceptarea navelor suspectate că ar încerca să intre în Uniune fără să se supună verificărilor la frontieră, precum și modalități de rezolvare a anumitor situații, cum ar fi acțiunile de căutare și de salvare care s-ar putea dovedi necesare în cadrul unei operațiuni de supraveghere a frontierelor efectuată pe mare, și modalități de efectuare cu succes a unei astfel de operațiuni.
- (2) Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene („agenția”), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004¹³ este responsabilă pentru coordonarea cooperării operative între statele membre în domeniul gestionării frontierelor externe, inclusiv în ceea ce privește supravegherea frontierelor. Printre sarcinile agenției se numără și acordarea de asistență statelor membre în situații care necesită o asistență tehnică sporită la frontierele externe, ținând seama de faptul că anumite situații pot să constituie urgențe umanitare și să presupună desfășurarea unor acțiuni de salvare pe mare. Pentru a consolida și mai mult această cooperare sunt necesare norme specifice în ceea ce privește activitățile de supraveghere a frontierelor pe care le efectuează, în contextul cooperării operative coordonate de agenție, unitățile de intervenție maritimă și aeriană ale unui stat membru la frontiera maritimă a altor state membre sau în marea liberă.

¹³ JO L 349, 25.11.2004, p. 1.

- (3) Sistemul european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) instituit prin Regulamentul (UE) nr. [.../...] al Parlamentului European și al Consiliului din [...] ar trebui să consolideze schimbul de informații și cooperarea operativă între statele membre și cu agenția. Se asigură astfel îmbunătățirea considerabilă a gradului de conștientizare a situației și a capacității de reacție a statelor membre, inclusiv cu sprijinul agenției, în scopul depistării și al prevenirii migrației neregulate, în scopul combaterii criminalității transfrontaliere și în scopul aducerii unei contribuții la protecția și salvarea vieților migranților la frontierele externe ale statelor membre. Atunci când coordonează operațiuni de supraveghere a frontierelor, agenția ar trebui să furnizeze statelor membre informații și analize cu privire la aceste operațiuni.
- (4) În cursul operațiunilor de supraveghere a frontierelor, statele membre și agenția ar trebui să respecte obligațiile care le revin în temeiul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării, al Convenției internaționale pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, al Convenției internaționale privind căutarea și salvarea pe mare, al Convenției Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate și al Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, al Convenției privind statutul refugiaților, al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, al Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, al Convenției împotriva torturii și a altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante și al altor instrumente internaționale relevante.
- (5) În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)¹⁴ și cu principiile generale ale dreptului Uniunii, toate măsurile luate în cursul unei operațiuni de supraveghere ar trebui să fie proporționale cu obiectivele urmărite, să fie nediscriminatorii și să respecte pe deplin demnitatea umană, drepturile fundamentale și drepturile refugiaților și ale solicitanților de azil, inclusiv principiul nereturnării. În cazul cererilor de azil formulate pe teritoriul statelor membre, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit, statele membre și agenția sunt obligate să respecte dispozițiile acquis-ului în materie de azil și în special Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat¹⁵.
- (6) Existența unui eventual acord între un stat membru și o țară terță nu poate scuti statele membre de aceste obligații atunci când acestea au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că lipsurile sistemice pe care procedura de azil și condițiile de primire a solicitanților de azil le prezintă în țara terță respectivă constituie motive puternice să se creadă că solicitantul de azil s-ar confrunta cu un risc real de a fi supus unor tratamente inumane sau degradante sau atunci când au sau ar trebui să aibă cunoștință de faptul că țara terță în chestiune aplică practici care încalcă principiul nereturnării.
- (7) În cursul unei operațiuni de supraveghere a frontierelor pe mare pot apărea situații în care este necesar să se acorde asistență unor persoane aflate în primejdie pe mare. În conformitate cu dreptul internațional, fiecare stat trebuie să ceară comandantului unei nave care îi poartă pavilionul să acorde asistență tuturor persoanelor aflate în pericol pe mare și să vină cât mai repede posibil în ajutorul persoanelor aflate în primejdie, în măsura în care căpitanul poate face acest lucru fără a expune nava, echipajul sau

¹⁴ JO L 105, 13.4.2006, p. 1.

¹⁵ JO L 326, 13.12.2005, p. 13.

pasagerii unor riscuri grave. O astfel de asistență ar trebui să fie acordată indiferent de naționalitatea sau de statutul persoanelor cărora le este destinată și indiferent de circumstanțele în care aceste persoane sunt găsite.

- (8) Această obligație ar trebui îndeplinită de statele membre în conformitate cu dispozițiile aplicabile ale instrumentelor internaționale care reglementează situațiile de căutare și de salvare și în conformitate cu cerințele referitoare la protecția drepturilor fundamentale. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere responsabilităților autorităților de căutare și de salvare, printre care se numără și responsabilitatea de a se asigura că acțiunile de coordonare și de cooperare sunt realizate astfel încât persoanele salvate să poată fi aduse într-un port sau într-un loc sigur.
- (9) În temeiul Regulamentului (CE) nr. 2007/2004, operațiunile de supraveghere a frontierelor coordonate de agenție sunt efectuate conform unui plan operațional. În cazul operațiunilor pe mare, planul operațional ar trebui, așadar, să conțină informații concrete cu privire la jurisdicția și legislația relevante care se aplică în zona geografică unde se desfășoară operațiunea comună sau proiectul-pilot, inclusiv trimiteri la dreptul internațional și la dispozițiile legislației Uniunii în materie de interceptare, salvare pe mare și debarcare. Prezentul regulament reglementează acțiunile de interceptare, salvare pe mare și debarcare realizate în contextul operațiunilor de supraveghere a frontierelor maritime coordonate de agenție.
- (10) Practica derivată din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 este că pentru fiecare operațiune pe mare se creează o structură de coordonare în statul membru gazdă, alcătuită din care fac parte ofițeri din statul membru gazdă, ofițeri invitați și reprezentanți ai agenției, inclusiv ofițerul coordonator al agenției. Această structură de coordonare, denumită de obicei centru internațional de coordonare, ar trebui să fie folosită drept canal de comunicare între ofițerii implicați în operațiunea pe mare și autoritățile în cauză.
- (11) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la viață, demnitatea umană, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, dreptul la libertate și securitate, principiul nereturnării, nediscriminarea, dreptul la o cale de atac eficientă, dreptul la azil și drepturile copilului.
- (12) Având în vedere că obiectivele măsurii care trebuie adoptată, și anume stabilirea unor norme specifice pentru supravegherea frontierelor maritime de către polițiștii de frontieră care acționează sub coordonarea agenției, nu pot să fie atinse în mod satisfăcător de către statele membre din cauza diferențelor dintre legislațiile și practicile proprii și pot, prin urmare, dat fiind caracterul multinațional al operațiunilor, să fie mai bine atinse la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la același articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (13) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale. Având în vedere că prezentul regulament se bazează pe acquis-ul Schengen, în temeiul titlului V din partea a treia a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca decide, în

conformitate cu articolul 4 din protocolul susmenționat, în termen de șase luni de la adoptarea prezentului regulament dacă îl va transpune în legislația sa internă.

- (14) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen¹⁶, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului¹⁷ privind anumite modalități de aplicare a acestui acord.
- (15) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen¹⁸, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008¹⁹ privind semnarea, în numele Comunității Europene, a acordului respectiv.
- (16) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein cu privire la aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE²⁰, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/CE a Consiliului din 7 martie 2011²¹ privind semnarea, în numele Comunității Europene, a protocolului respectiv.
- (17) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen²². Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (18) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen²³. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

---

¹⁶ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

¹⁷ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

¹⁸ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

¹⁹ JO L 53, 27.2.2008, p. 1.

²⁰ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

²¹ JO L 160, 18.6.2011, p. 19.

²² JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

²³ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică operațiunilor de supraveghere a frontierelor efectuate de statele membre la frontierele lor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „agenție” înseamnă Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004;
2. „operațiune pe mare” înseamnă o operațiune comună, un proiect-pilot sau o intervenție rapidă efectuată de statele membre pentru supravegherea frontierelor lor maritime externe sub coordonarea agenției;
3. „stat membru gazdă” înseamnă un stat membru în care se desfășoară sau din care se lansează o operațiune pe mare;
4. „stat membru participant” înseamnă un stat membru care participă la o operațiune pe mare prin punerea la dispoziție de echipamente sau de personal, dar care nu este un stat membru gazdă;
5. „unitate participantă” înseamnă o unitate de intervenție maritimă sau aeriană din statul membru gazdă sau dintr-un stat membru participant;
6. „centru internațional de coordonare” înseamnă structura de coordonare înființată în statul membru gazdă pentru coordonarea operațiunii pe mare;
7. „centru național de coordonare” înseamnă centrul național de coordonare înființat pentru scopurile Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. [.../...];
8. „navă” înseamnă o barcă, o ambarcațiune sau orice alt vehicul utilizat pe mare;
9. „navă fără pavilion” înseamnă o navă fără naționalitate sau asimilată unei nave fără naționalitate când niciun stat nu i-a acordat dreptul de a-i arbora pavilionul sau când aceasta navighează sub pavilioanele a două sau mai multe state, pe care le utilizează în funcție de împrejurări;
10. „Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți” înseamnă Protocolul împotriva traficului ilegal de migranți pe cale terestră, a aerului și pe mare, adițional la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, semnată la Palermo, Italia, în decembrie 2000;

11. „loc sigur” înseamnă un loc în care operațiunile de salvare sunt considerate finalizate și în care siguranța vieții supraviețuitorilor nu este amenințată, inclusiv în ceea ce privește protecția drepturilor fundamentale ale acestora, în care nevoile umane de bază ale supraviețuitorilor pot fi îndeplinite și din care se pot face demersuri pentru transportarea supraviețuitorilor la următoarea destinație sau la destinația finală;
12. „centru de coordonare a operațiunilor de salvare” înseamnă o unitate responsabilă de promovarea unei organizări eficiente a serviciilor de căutare și de salvare și de coordonare a efectuării operațiunilor de căutare și de salvare într-o regiune de căutare și de salvare, astfel cum este definită în Convenția internațională din 1979 privind căutarea și salvarea pe mare.

CAPITOLUL II

NORME GENERALE

Articolul 3

Siguranța pe mare

Măsurile adoptate în scopul unei operațiuni pe mare se efectuează astfel încât să nu pună în pericol siguranța persoanelor interceptate sau salvate și nici siguranța unităților participante.

Articolul 4

Protecția drepturilor fundamentale și principiul nereturnării

1. Nimeni nu este debarcat sau predat în alt mod autorităților într-o țară în care există un risc serios să fie supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor tratamente sau pedepse inumane sau degradante sau din care există un risc serios să fie expulzat, îndepărtat sau extrădat într-o altă țară, cu încălcarea principiului nereturnării.
2. Înainte de a decide debarcarea într-o țară terță, unitățile participante iau în considerare situația generală din țara terță respectivă, iar persoanele interceptate sau salvate nu sunt debarcate în țara terță respectivă atunci când statul membru gazdă sau statele membre participante au sau ar trebui să aibă cunoștința de faptul că țara terță respectivă aplică practicile menționate la alineatul (1).
3. În cazul debarcării într-o țară terță, unitățile participante identifică persoanele interceptate sau salvate și evaluează situația personală a acestora pe cât posibil înainte de debarcare. De asemenea, unitățile participante trebuie să aducă în mod corespunzător la cunoștința persoanelor interceptate sau salvate locul de debarcare și să le dea posibilitatea de a-și exprima eventualele motive pentru care cred că debarcarea în locul propus ar reprezenta o încălcare a principiului nereturnării.
4. Unitățile participante se ocupă, pe tot parcursul operațiunii pe mare, de nevoile speciale ale copiilor, ale victimelor traficantilor, ale persoanelor care necesită asistență medicală de urgență sau protecție internațională și ale altor persoane aflate într-o situație deosebit de vulnerabilă.
5. Polițiștii de frontieră care participă la o operațiune pe mare sunt instruiți cu privire la dispozițiile relevante ale drepturilor fundamentale, ale dreptului refugiaților și ale cadrului juridic internațional în materie de căutare și salvare.

CAPITOLUL III

NORME SPECIFICE

Articolul 5

Depistarea

1. După depistarea unei nave suspecte de trecerea sau de intenția de trecere a frontierei într-un mod neregulamentar, unitățile participante se apropie de aceasta pentru a-i constata identitatea și naționalitatea și, în așteptarea unor măsuri ulterioare, o observă de la o distanță prudentă. Unitățile participante comunică imediat informațiile despre navă centrului internațional de coordonare.
2. Dacă nava este pe punctul de a intra sau a intrat în marea teritorială sau în zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea pe mare, unitățile participante comunică informații despre navă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații mai departe centrului național de coordonare al statului membru în cauză.
3. Dacă există suspiciunea că o navă este folosită pentru activități ilegale pe mare în afara zonei acoperite de operațiunea pe mare, unitățile participante comunică informații despre nava respectivă centrului internațional de coordonare, care transmite aceste informații mai departe centrului național de coordonare al statului membru sau al statelor membre în cauză.

Articolul 6

Interceptarea în marea teritorială

1. În marea teritorială a statului membru gazdă sau a unui stat membru participant, atunci când există o suspiciune întemeiată că o navă transportă persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau că este folosită pentru traficul de migranți pe mare, unitățile participante adoptă una sau mai multe dintre următoarele măsuri:
  - (a) solicitarea de informații și documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de călătorie, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc;
  - (b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord;
  - (c) aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord că nu pot fi autorizate să treacă frontiera și că persoanelor care se află la comanda ambarcațiunii li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei;
  - (d) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;
  - (e) ordinul ca nava să își modifice ruta astfel încât fie să părăsească marea teritorială sau zona contiguă, fie să se îndrepte spre o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigue, precum și escortarea navei sau navigarea în apropierea sa până când aceasta se înscrie pe noua ruta;

- (f) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bordul acesteia către statul membru gazdă, către un alt stat membru participant la operațiune sau către statul membru de coastă.
- 2. Statul membru gazdă sau statul membru participant pe a cărui mare teritorială are loc interceptarea aprobă măsurile menționate la alineatul (1) și transmite instrucțiuni adecvate unității participante, prin intermediul centrului internațional de coordonare. Unitatea participantă informează statul membru gazdă, prin intermediul centrului internațional de coordonare, atunci când comandantul navei solicită încunoștințarea unui agent diplomatic sau a unui funcționar consular al statului de pavilion.
- 3. Atunci când există o suspiciune întemeiată că o navă care nu are naționalitate sau care poate fi asimilată unei nave fără naționalitate transportă persoane care intenționează să se sustragă verificărilor de la punctele de trecere a frontierei sau este folosită pentru traficul de migranți pe mare, statul membru gazdă sau statul membru participant în a cărui mare teritorială este interceptată nava fără pavilion autorizează unitatea participantă și îi transmite instrucțiuni să oprească nava și să adopte oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (1).
- 4. Toate activitățile operaționale în marea teritorială a unui stat membru care nu participă la operațiunea pe mare se desfășoară cu autorizarea statului membru respectiv. Centrul internațional de coordonare este înștiințat cu privire la orice schimb de informații cu statul membru respectiv și cu privire la măsurile ulterioare autorizate de acesta.

Articolul 7

Interceptarea pe marea liberă

- 1. Pe marea liberă, atunci când există o suspiciune întemeiată că o navă este folosită pentru traficul de migranți pe mare, unitățile participante adoptă, sub rezerva obținerii unei autorizații în acest sens din partea statului de pavilion, conform Protocolului împotriva traficului ilegal de migranți, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:
  - (a) solicitarea de informații și documente referitoare la proprietarul navei, înmatriculare și elemente legate de călătorie, precum și la identitatea și naționalitatea persoanelor aflate la bord și alte date pertinente care le privesc;
  - (b) oprirea navei și urcarea la bordul acesteia, percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord;
  - (c) aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord că nu pot fi autorizate să treacă frontiera și că persoanelor care se află la comanda ambarcațiunii li se pot aplica sancțiuni pentru înlesnirea călătoriei;
  - (d) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;
  - (e) ordinul ca nava să își modifice ruta astfel încât fie să părăsească marea teritorială sau zona contiguă, fie să se îndrepte spre o destinație situată în afara mării teritoriale sau a zonei contigue, precum și escortarea navei sau navigarea în apropierea sa până când aceasta se înscrie pe noua ruta;
  - (f) conducerea navei sau a persoanele aflate la bord către o țară terță sau predarea navei și a persoanelor aflate la bord autorităților unei țări terțe;

- (g) conducerea navei și a persoanelor aflate la bord către statul membru gazdă sau către un alt stat membru care participă la operațiune.
2. Dacă nava poartă pavilionul sau numărul de înmatriculare al statului membru gazdă sau al unui stat membru participant, statul membru respectiv autorizează, după ce a confirmat naționalitatea navei, măsurile prevăzute la alineatul (1).
  3. Dacă nava poartă pavilionul sau numărul de înmatriculare al unui stat membru care nu participă la operațiunea pe mare sau al unui stat terț, statul membru gazdă sau statul membru participant, în funcție de apartenența unității participante care a interceptat nava, informează statul de pavilion, solicită o confirmare a înmatriculării și, în cazul confirmării naționalității, solicită statului de pavilion autorizarea de a întreprinde oricare dintre măsurile prevăzute la alineatul (1). Statul membru gazdă sau statul membru participant înștiințează centrul internațional de coordonare cu privire la orice schimb de informații cu statul de pavilion și la măsurile autorizate de către statul de pavilion.
  4. Dacă există suspiciunea întemeiată că nava, deși poartă un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt aceeași naționalitate ca a unei unități participante, aceasta din urmă verifică dreptul navei de arborare a pavilionului. În acest scop, unitatea participantă poate să abordeze nava suspectată. Dacă suspiciunea persistă și după verificarea documentelor, unitatea participantă întreprinde o nouă verificare la bordul navei, care trebuie efectuată cu tot respectul posibil. Statul membru participant al cărui pavilion este arborat în aparență de navă este contactat prin intermediul canalelor de comunicație adecvate.
  5. Dacă există suspiciunea întemeiată că nava, deși poartă un pavilion străin sau refuză să își arboreze pavilionul, are de fapt naționalitatea statului membru gazdă sau a altui stat membru participant, unitatea participantă verifică, cu autorizarea statului membru respectiv, dreptul navei de arborare a pavilionului.
  6. Dacă, în cazurile menționate la alineatul (4) sau (5), se confirmă suspiciunea în ceea ce privește naționalitatea navei, statul membru gazdă sau statul membru participant autorizează măsurile prevăzute la alineatul (1).
  7. În așteptarea sau în absența autorizației statului de pavilion, nava este observată de la o distanță prudentă. Nu se iau alte măsuri fără autorizarea expresă a statului de pavilion, cu excepția măsurilor care sunt necesare pentru atenuarea unui pericol iminent pentru viața oamenilor sau a măsurilor care decurg din acordurile bilaterale sau multilaterale relevante.
  8. Dacă există suspiciunea întemeiată că o navă care nu are naționalitate sau care poate fi asimilată unei nave fără naționalitate este folosită pentru traficul de migranți pe mare, unitatea participantă poate urca la bordul navei și poate opri nava în scopul de a verifica lipsa de naționalitate a acesteia. Dacă se confirmă suspiciunea, pot fi luate măsuri adecvate suplimentare, astfel cum se prevede la alineatul (1), în conformitate cu dreptul intern și cu dreptul internațional.
  9. Un stat membru care a luat o măsură prevăzută la alineatul (1) informează de îndată statul de pavilion cu privire la rezultatele măsurii respective.
  10. Ofițerul național care reprezintă statul membru gazdă sau un stat membru participant în cadrul centrului internațional de coordonare este împuternicit, în temeiul legislației naționale, să autorizeze verificarea dreptului unei nave de a arboră pavilionul statului membru în chestiune sau întreprinderea oricăreia dintre măsurile prevăzute la alineatul (1).

11. Dacă nu se confirmă suspiciunea că o navă este folosită pentru traficul de migranți pe marea liberă sau dacă unitatea participantă nu are competența de a acționa, dar persistă o suspiciune întemeiată că nava transportă persoane care intenționează să ajungă la frontiera unui stat membru și să se sustragă verificărilor la punctele de trecere a frontierei, nava respectivă continuă să fie monitorizată. Centrul internațional de coordonare transmite informații despre navă centrului național de coordonare din statul membru spre care se îndreaptă nava.

Articolul 8

Interceptarea în zona contiguă

1. În zona contiguă a mării teritoriale a unui stat membru, care este stat membru gazdă sau stat membru participant, se iau măsurile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) în conformitate cu articolul 6 alineatul (2).
2. În zona contiguă a unui stat membru care nu participă la operațiunea pe mare, măsurile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) nu se întreprind fără autorizarea statului membru respectiv. Centrul internațional de coordonare este înștiințat cu privire la orice schimb de informații cu statul membru respectiv și cu privire la măsurile ulterioare autorizate de acesta.
3. În cazul tranzitării zonei contigue de către o navă fără pavilion se aplică articolul 7 alineatul (8).

Articolul 9

Situațiile de căutare și de salvare

1. În cursul unei operațiuni pe mare, unitățile participante acordă asistență oricărei nave sau persoane aflate în primejdie pe mare. Asistența se acordă indiferent de naționalitatea sau de statutul unei astfel de persoane sau de circumstanțele în care este găsită persoana respectivă.
2. Atunci când, în cursul unei operațiuni pe mare, intervine o situație de incertitudine, de alertă sau de primejdie în ceea ce privește o navă sau oricare dintre persoanele aflate la bordul acesteia, unitatea participantă transmite cât mai repede posibil toate informațiile disponibile centrului de coordonare a salvării responsabil pentru regiunea de căutare și salvare în care apare situația respectivă.
3. Se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o situație de incertitudine în special atunci când:
  - (a) există îndoieli în ceea ce privește siguranța unei nave sau a persoanelor aflate la bord; sau
  - (b) lipsesc informații cu privire la deplasarea sau la poziția unei nave.
4. Se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o situație de alertă în special atunci când:
  - (a) există temeri în ceea ce privește siguranța unei nave sau a persoanelor aflate la bord, pe baza unor informații că există dificultăți grave, dar nu într-o măsură care să facă probabilă apariția unei situații de primejdie pe mare; sau
  - (b) continuă să lipsească informații cu privire la deplasarea sau la poziția unei nave.

5. Se consideră că o navă sau persoanele de la bordul acesteia se află într-o situație de primejdie pe mare în special atunci când:
- (a) s-au primit informații clare că o navă sau o persoană aflată la bord este în pericol și are nevoie de asistență imediată; sau
  - (b) încercările de stabilire a unui contact cu nava eșuează și cererile de informații nereușite indică probabilitatea că nava este în primejdie pe mare; sau
  - (c) s-au primit informații potrivit cărora operabilitatea navei a fost afectată într-o măsură care indică probabilitatea unei situații de primejdie pe mare.
6. Atunci când evaluează situația în sensul alineatelor (3)-(5), unitățile participante iau în considerare toate elementele relevante, printre care:
- (a) existența unei solicitări de asistență;
  - (b) starea de navigabilitate a navei și probabilitatea ca nava să nu ajungă la destinația finală;
  - (c) numărul de pasageri în raport cu tipul și starea navei;
  - (d) disponibilitatea rezervelor necesare, cum ar fi combustibilul, apa, alimentele, pentru ajungerea la un țărm;
  - (e) prezența unui echipaj calificat și a unui comandant pe navă;
  - (f) disponibilitatea și capacitatea echipamentelor de siguranță, de navigație și de comunicații;
  - (g) prezența unor pasageri care necesită asistență medicală de urgență;
  - (h) prezența unor pasageri decedați;
  - (i) prezența femeilor însărcinate sau a copiilor;
  - (j) condițiile meteo și starea mării, inclusiv prognoza meteo în general și pe mare.
7. Unitățile participante comunică fără întârziere centrului de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil evaluarea situației pe care au efectuat-o. În așteptarea instrucțiunilor de la centrul de coordonare a operațiunilor de salvare, unitățile participante întreprind toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta siguranța persoanelor în cauză.
8. Existența unei situații de primejdie pe mare nu depinde și nu este determinată exclusiv de o solicitare efectivă de asistență. Dacă persoanele aflate la bordul unei nave refuză să primească asistență, deși nava respectivă se află, după toate aparențele, într-o situație de primejdie pe mare, unitatea participantă informează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare și continuă să își îndeplinească obligația de diligență prin observarea navei de la o distanță prudentă și prin întreprinderea măsurilor necesare pentru siguranța persoanelor în cauză, evitând în același timp acțiunile prin care ar putea să agraveze situația sau să mărească probabilitatea de vătămare sau de pierdere a unor vieți omenești.
9. Dacă centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al țării terțe responsabile pentru regiunea de căutare și de salvare nu dă curs notificării trimise de unitatea participantă, aceasta din urmă contactează centrul de coordonare a operațiunilor de salvare al statului membru gazdă, cu excepția cazului în care alt centru de coordonare a operațiunilor de salvare este în măsură să își asume coordonarea operațiunii de căutare și de salvare.

10. Unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cât mai curând posibil cu privire la orice contact cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare și cu privire la măsurile ulterioare pe care le întreprind.
11. Dacă se consideră că nava nu este sau nu mai este în primejdie pe mare sau dacă operațiunea de căutare și de salvare s-a încheiat, unitatea participantă reia operațiunea pe mare, după consultarea centrului internațional de coordonare.

Articolul 10

Debarcarea

1. Modalitățile prin care se realizează debarcarea persoanelor interceptate sau salvate în cadrul unei operațiuni pe mare sunt prevăzute în planul operațional. Aceste modalități de debarcare nu au ca efect impunerea unor obligații statelor membre care nu participă la operațiunea pe mare, cu excepția cazului în care acestea autorizează în mod expres întreprinderea unor măsuri în marea lor teritorială sau în zona lor contiguă, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) sau cu articolul 8 alineatul (2).
2. În cazul unei interceptări în marea teritorială sau în zona contiguă, conform articolului 6 alineatul (2) sau articolului 8 alineatul (1), debarcarea are loc în statul membru gazdă sau în statul membru participant în a cărui mare teritorială sau zonă contiguă se realizează interceptarea.
În cazul unei interceptări în marea teritorială sau în zona contiguă, conform articolului 6 alineatul (4) sau articolului 8 alineatul (2), debarcarea are loc în statul membru în a cărui mare teritorială sau zonă contiguă se realizează interceptarea.
3. Sub rezerva aplicării articolului 4, în cazul unei interceptări în marea liberă, conform articolului 7, debarcarea poate avea loc în țara terță din care a plecat nava. Dacă acest lucru nu este posibil, debarcarea are loc în statul membru gazdă.
4. În cazul unor situații de căutare și de salvare prevăzute la articolul 9, unitățile participante cooperează cu centrul de coordonare a operațiunilor de salvare responsabil pentru a pune la dispoziția persoanelor salvate un port adecvat sau un loc sigur și pentru a asigura debarcarea rapidă și eficientă a persoanelor salvate.
Fără a aduce atingere responsabilității centrului de coordonare a operațiunilor de salvare, statul membru gazdă și statele membre participante iau cât mai repede posibil măsurile necesare pentru a identifica un port sau un loc sigur, luând în considerare factorii relevanți, precum distanțele până la porturile sau locurile sigure cele mai apropiate, riscurile și circumstanțele cazului.
În cazul în care unitatea participantă nu este eliberată într-un termen rezonabil de obligația prevăzută la articolul 9 alineatul (1), luând în considerare siguranța persoanelor salvate și siguranța unității participante înseși, aceasta este autorizată să debarce persoanele salvate în statul membru gazdă.
5. Unitățile participante informează centrul internațional de coordonare cu privire la prezența oricărei persoane în sensul articolului 4 alineatul (1), iar centrul internațional de coordonare transmite mai departe informațiile respective autorităților naționale competente. Pe baza acestor informații, în planul operațional se stabilesc măsurile de monitorizare care pot fi luate.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 11

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele